

หนังสือคุณภาพ
ในเครืออมรินทร์

สวัสดีปีใหม่

ฉบับครั้งที่ ๖

กึ่งฉัตร

ลีลาวดีเพลิง

ลีลาวดีเพลิง

ก า ร ข ่ า น คื อ ร ำ ก ฐ ำ น ที่ ส ำ ค ัญ

“คุณ พุท ธิง นิก ยิง ใจ” จะจัดสวนใหม่ทั้งที่ดินให้เอาลั่นทม มาปลูก ไม่รู้หรือว่าโบราณเขาถือ ลั่นทม...ระทม เขาใช้ปลูกในป่าช้า ในวัด ดอกก็ไว้หน้าศพ ไม่มีใครเขามาปลูกในบ้านกันหรอก มัน อัปมงคล” คนพูดเอ่ยไม่อ้อมเสียง เพราะรู้ว่าคนที่ถูกกล่าวถึงนั้น ไม่เคยเดินไกลจนมาถึงเรือนครัวด้านหลัง อีกอย่างคนพูดถือตัวว่า เป็นคนเก่าคนแก่ ทำงานรับใช้คุณผู้ชายเจ้าของบ้านมาตั้งแต่สมัย ราชันย์ยังเป็นเด็กหนุ่ม...จึงกล้าพูดตรงๆ ได้โดยยึดความเชื่อที่ว่า พูดด้วยความรักและหวังดีอย่างจริงใจ...

“คุณผู้หญิงคงไม่ถือหรอกป้า เธอเป็นสาวทันสมัย มีความรู้สูง ไม่ใช่พวกเก่าแก่อายป้า อะอะก็ว่า โบราณว่าอย่างนั้นโบราณว่า อย่างนี้” เสียงที่สาวกว่าท้าทายกว่าเอ่ยได้ จากนั้นก็มีกำลังสนับสนุน ว่า

“อีกอย่างลั่นทมที่คุณคนจัดสวนเอามาลงให้ก็สวยนะป้า ไม่ เหมือนลั่นทมสีขาวไล่เหลืองตามวัด สีมันแดงแปลก แดงเปรี้ยว เหมือนแดงเลือดนกเลย”

“เขากันว่าสิ่งมาจากนอกเลยนะ ราคาต้นหนึ่งๆแพงกว่าเงินเดือนพวกเราทั้งเดือนอีก แต่คุณผู้หญิงยอมจ่ายไม่อัน”

“ไม่แปลก” เสียงบ้าอาวุโสว่า ผู้ที่ยืนหนึ่งอยู่ได้หน้าต่างด้านนอกนี้ภาพออกว่าบ้าจวนคงพูดไปพร้อมกับทำงานในมืออย่างไม่ว่างเว้นประสาคนขยัน ไม่เคยอยู่นิ่งทั้งปากและมือ “คุณผู้หญิงเธอชอบสีแดงอยู่แล้ว”

“เขากันว่า คุณผู้หญิงไม่ได้ชอบแค่ดอกกลั่นทมสีแดง แต่ชอบคุณคนจัดสวนด้วย”

ภายในเรือนครัวเงียบไปครู่ ก่อนมีเสียงเขียวของบ้าจวนดังขึ้นว่า

“ใครพูด อีปากหมาที่ไหนมันว่า...”

“อ้าว อย่าด่าสิบ้า หนูก็เล่าตามที่ได้ยินมา คนงานที่มาทำสวนนะเขว่า เขารู้จักกับคุณผู้หญิงเพราะคุณผู้หญิงเคยคบอยู่กับเจ้านายเขาตอนที่ยังสาวๆ รักกันมากด้วย แต่เจ้านายเขามั่นจน ที่บ้านเป็นแค่พวกรับแต่งสวนตามบ้าน ครอบครัวคุณผู้หญิงเลยจับคุณผู้หญิงแต่งงานกับคุณผู้ชายของเราซะ เข่าทั้งคู่ออกหักน่าดู ฝ่ายชายนะกว่าจะตัดใจได้ก็หลายปี ลูกสาวเขาถึงเพิ่งไม่ก็ซบไป”

“งั้นก็เรื่องเก่า ต่างคนต่างแต่งงานมีครอบครัวไปแล้ว ไอ้พวกปากหอยปากปึงหาเรื่องพูดกันได้ไม่เลิก”

“เรื่องเก่า แต่อาจจะมาเล่าใหม่ เพราะเมียคุณคนจัดสวนเพิ่งตาย ส่วนคุณผู้หญิงเราก็อายุว่าหาเรื่องทะเลาะกับคุณผู้ชายได้ทุกวัน ทะเลาะแต่ละทีขว้างปาข้าวของ อาละวาดบ้านช่องแทบพังไม่ได้ยินหนานะ แต่คุณผู้หญิงเธอกรีดเหมือนคนบ้า...เห็นชัดเลยว่าไม่เคยมีความสุข ไม่แน่นอน ถ่านไฟเก่าอาจจะคุ้ก็ได้”

“คุบ้ออะไร แกไม่เห็นคุณคนจัดสวนหรือ ถึงหน้าตาจะดี แต่

ตัวผอมๆดำๆเกร็งๆไม่มีสง่าราศีแบบนั้น เทียบไม่ได้เลยกับคุณผู้ชายของเรา ที่ทั้งหล่อเหมือนพระเอกหนัง แถมยังรวย มีบุญบารมีขนาดนั้น ฉันว่าคุณผู้หญิงเห็นเทียบกันแบบนี้อาจจะนึกชอบคุณพ่อแม่อุ๊ยก็ได้ที่จับแต่งกับคุณผู้ชาย”

“โอ๊ย นังเจี๊ยบ แกมันยังไม่เคย ไม่รู้หรอกว่าเรื่องของหัวใจ บางทีมันไม่เกี่ยวกับหล่อไม่หล่อ รวยไม่รวยหรอก แล้วคุณผู้หญิงนะ...รู้ๆกันอยู่ว่าเธอไม่ปกติเหมือนคนอื่นเขา...”

“นี่ๆหุบปากไปเลย ทั้งสองตัวนั้นแหละ กินข้าวบ้านท่านรับเงินของท่านแล้วยังมานินทาโรคหัวท่านอีก โบราณเขาเรียกว่าอะไรู้ไหม เขาเรียกพวกนรคุณ!” ป้าจวนกระแทกเสียง

“โบราณอีกแล้ว อะอะอะไรก็โบราณว่า รู้ตัวไหมว่าป้าเองก็ชักจะเข้าข่ายวัตถุโบราณเข้าไปทุกทีแล้ว”

“เอ๊ะ นังนี่...”

คนที่แอบฟังอยู่ตัดสินใจก้าวเข้าไปในเรือนครัว ทำเอาสองสาวนักรินทาทกใจก่อนหักกันเสียงหลงว่า

“คุณวิน มาตั้งกะเมื่อไหร่คะเนี่ย”

“เพิ่งมา” เด็กหนุ่มตอบเรียบๆก่อนมองไปยังแม่ครัวคนเก่าคนแก่ของบ้าน บอกเสียงอ่อนว่า “คุณแม่ให้มาบอกป้าจวนว่า ช่วยทำข้าวแช่ให้หน่อย คุณแม่อยากทานข้าวแช่”

“วันนี้หรือคะ” หญิงกลางคนร่างท้วมกลุ้มใจ ข้าวแช่ทำไม่ยากแต่เครื่องเคียงหลากหลายทำให้เสียเวลาจัดเตรียมมาก

“บ่ายสอง เตรียมไว้มากหน่อย นอกจากทานกันเองแล้ว คุณแม่จะเลี้ยง...คุณปองภพที่มาจัดสวนให้”

“เอ่อ...แล้วคุณผู้ชายจะอยู่ทานด้วยไหมคะ จะได้เตรียมเผื่อไว้” หนึ่งในสองสาวสอดขึ้นด้วยน้ำเสียงคิกคักกระคายหู แต่พอเด็กหนุ่ม

ที่อายุเพิ่งสิบห้าอย่างสิบหกมองไปตาขาว เจ้าหล่อนก็หุบปากจับได้
ทันควัน

“ไม่รู้คุณพ่อจะกลับมาทันหรือเปล่า ยิ่งไงก็เตรียมเผื่อไว้ด้วย
แล้วกัน”

สิ่งจบชีวิตก็เดินออกจากเรือนครัวไป เด็กหนุ่มพยายาม
ไม่สนใจว่าบทสนทนาในครัวจะเป็นอย่างไรต่อ เขาแค่เดินดุ่มไปยัง
สวนด้านข้างของบ้านหลังใหญ่ที่มีอาณาเขตกว้างขวาง สวนที่เคย
ร่มรื่นด้วยไม้ใหญ่ สระน้ำขนาดกว้าง สระเคยรดด้วยจอกแหนและ
ต้นกกหนา เหมาะสำหรับสัตว์เลี้ยงของเขา...ท่านสองตัวที่มักลุยลงไป
ในสระเพื่อกินจอกแหนและใช้हाกึ่งกับปลาเล็กปลาน้อยกิน ท่านขาว
ตัวอ้วนที่ชอบส่งเสียงร้องดังๆ และเดินเตาะเตาะมาหาเขาอย่างยินดี

แต่ตอนนี้สระถูกลอกใหม่จนลึกและสะอาดตา บัวหลากหลาย
ลงแหนจอกแหน กกสูงเขียวสดริมสระถูกถอนทิ้งจนเกลี้ยง และ
ลานหญ้ากว้างถูกปรับเพื่อลงลั่นทมจนกลายเป็นลานลั่นทมขนาดใหญ่
คนงานสี่ห้าคนกำลังขุดหลุมเพื่อลงลั่นทมต้นใหญ่ที่ล้อมตั้งเรียง
เป็นแถวอยู่ด้านหนึ่ง

ส่วนท่านสองตัวของเขาหายไปอย่างไร้ร่องรอย...

เด็กหนุ่มกำมือแน่นขึ้นด้วยความขุ่นเคือง ความเจ็บแปลบที่
เกิดขึ้นยามเส้นเอ็นที่บอบช้ำยืดออกช่วยให้ความเจ็บปวดในใจคลาย
ลงไปบ้าง เขาเตือนตัวเองว่า อย่าคิด...อย่าคิด...ว่าชะตากรรมของ
สัตว์เลี้ยงทั้งสองตอนนี้เป็นเช่นใด

“สวนสวยเนอะ” เสียงเล็กๆแต่ใสอย่างประหลาดทักขึ้นข้างตัว
จนชีวิตก็แทบสะดุ้ง เขามัวแต่หมกมุ่นอยู่กับความคิดของตัวเอง
จนไม่รู้ว่ามีใครย่องเข้ามาหาตั้งแต่เมื่อไหร่

เด็กหนุ่มหันขวับไปมอง เห็นเด็กหญิงอายุคงสักแปดหรือเก้า

ขาว สวมเสื้อยืดแขนกุดสีดำกางเกงขาสั้นสีดำ ผิวเนียนที่พันเนื้อผ้า เป็นสีเข้ม บ่งบอกให้รู้ว่าเจ้าตัวนั้นอยู่กลางแจ้งมากกว่าอยู่ในร่ม ดวงตาสีดำกลมโตดูจะโดดเด่นในวงหน้า ส่วนผมสีดำสนิทนั้นมัดเป็นหางม้าด้านหลังงายๆ ข้างหูทัดดอกกลั่นทมสีแดง ในมือถือกลั่นทมสีเดียวกันอีกดอก

ตาขลบล้างสด การตัดกันน่าจะทำให้เกิดความแปลกแยก แต่น่าประหลาดที่กลั่นทมกลืนและส่งให้เจ้าตัวคนทัดดอกไม้แดงเด่นขึ้น

คนนี่เอง...ลูกสาวคนจัดสวน!

“เมื่อก่อนสวยกว่านี้” ทิวต์ถ์ตอบเสียงแข็ง

“เหอ เมื่อก่อนสวยกว่านี้อีกเหอ หนูลีไปมาตั้งหลายแห่ง สวนสวยๆทั้งนั้น พ่อทำให้สวย แต่ไม่มีที่ไหนสวยแบบนี้เลย ยิ่งปลุกกลั่นทมแดงยิ่งสวย” เด็กหญิงพูดแจ้วๆ ท่าทางเป็นเด็กช่างพูดช่างคุยจน...น่าหมั่นไส้!

“กลั่นทมดีตรงไหน ดอกไม้อัปมงคล” เด็กหนุ่มกระแทกเสียง

“อัปมงคลคืออะไร” อีกฝ่ายทำท่างงๆ

“ไม่ดีไง ดอกไม้งานศพ เขามักเอาไว้หน้าโลงศพไง รู้ไหม”

เด็กหญิงนินน้ำก่อนส่ายหัว

“ไม่ใช่เสียหน่อย ไม่เห็นงานของแม่จะมีกลั่นทมสักดอก แต่ถ้ามีก็ดีนะ กลั่นทมหอมออก แม่คงชอบ”

ทิวต์ถ์นิ่งไปครู่ก่อนเอ่ยด้วยน้ำเสียงจริงจังว่า

“เสียใจเรื่องแม่ด้วยนะ”

“ฮือ” คนที่เสียงใสมาตลอดทำเสียงบางอย่างในลำคอ ก้มลงมองดอกกลั่นทมสีแดงสดอีกดอกในมือตัวเองอยู่ครู่หนึ่งก่อนเงยหน้าขึ้นยิ้ม ยิ้มทั้งๆที่ปากสั่นนิดๆและน้ำตาคลอหน่วย “พ่อบอกว่าแม่

ไปสบายแล้ว แม่ไปอยู่บนสวรรค์และมองลงมาที่หนูลีตลอด หนูลีไม่ต้องเหงา แล้ว...แล้วเวลาที่คิดถึงแม่ก็แถมองฟ้า พุดดอกไปแม่ก็จะรู้ว่าหนูลีคิดถึง”

เด็กหนุ่มไม่รู้จะพูดอะไร แต่ด้วยความอยากรู้ทำให้อดไม่อยู่ ต้องถามว่า

“แม่เป็นอะไร ไม่สบายหรือถึงได้เสีย”

“แม่ไปตลาด คนขี่มอเตอร์ไซค์มาชน ตอนแรกแม่ไม่เป็นไร แต่กลับมาบ้านบ่นปวดหัว กินยาก็ไม่หาย ไปหาหมอหมอก็รักษาไม่หาย”

ทิวต์ถ์พยักหน้าคิดหนึ่ง ถูกชนคงล้มหัวกระแทก นี่ก็ไม่ใช่ไร แต่ที่จริงแล้วคงเลือดออกในสมอง กว่าอาการจะปรากฏก็สายไปแล้ว

“เขารู้ว่าคนที่ตายคือคนที่สบายแล้ว ไม่ทุกข์ไม่เจ็บปวดแล้ว คนที่อยู่ข้างหลังไม่ควรเสียใจ”

“ฮือ” เด็กหญิงทำเสียงในลำคอเป็นเชิงเหมือนเห็นด้วยอีกครั้ง ก่อนส่งดอกไม้ในมือให้ บอกว่า “ดมสิ หอมนะ”

เด็กหนุ่มรับมาดมหนึ่งเพื่อเอาใจ

“หอมดี” ก่อนจะส่งคืนให้ แต่ลูกสาวคนจัดสวนยิ้มแบ่น บอกว่า

“ถ้าหอมดีก็เอาไว้สิ”

“ผู้ชายไม่ถือดอกไม้”

“นั่นก็เสียใบไม้ที่กระเป๋าก็ได้ ไกลจุมุกดีด้วย”

ทิวต์ถ์ลังเล แต่พอเห็นดวงตาดำขลับที่มองมาอย่างกะยั่นกะยอ เขาก็ใจอ่อน เสียดอกไม้ลงกับกระเป๋าสลืออย่างไม่ใส่ใจเท่าไรนัก

“วิน” เสียงรีนเริงตะโกนดังล่งหน้ามาก่อน จากนั้นตัวคน

ตะโกนวิ่งเดินเร็ว ๆ มาสมทบ เขาเป็นเด็กหนุ่มวัยสูงกว่าทิวตย์ปีเศษ สูงต่ำดำขาวพอ ๆ กัน ทั้งคู่หน้าตาดี ความต่างของรูปร่างเห็นจะเป็นผม ลูกชายเจ้าของบ้านนั้นมีผมดำตรงตัดสั้นและดวงตาสีดำสนิท ในขณะที่ลูกพี่ลูกน้องที่มาอาศัยอยู่ด้วยพร้อมมารดามีดวงตาสีอ่อนกว่า ผมหยักศกเป็นสีน้ำตาลเข้มและไผ่ผมค่อนข้างยาว

ส่วนลักษณะที่ไม่ใช่ความต่างทางร่างกายคือใบหน้าของผู้ที่มาใหม่มีแต่ความสดใส รื่นรมย์ เขาสวมเสื้อกีฬาที่เป็นแบบเสื้อกล้ามสบาย ๆ เหมาะกับวันที่ร้อนอบอ้าวในหน้าร้อน กางเกงวอร์มขายาว เสื้อผ้าเปิดมากกว่าปิดทำให้เห็นกล้ามเนื้อแขนที่เริ่มพัฒนาเป็นมัดอย่างคนที่ออกกำลังกายสม่ำเสมอ ผิดกับญาติหนุ่มที่แม้จะอยู่บ้านแต่แต่งกายมิดชิด ทั้งเสื้อเชิ้ตสีเข้มแขนยาวกับกางเกงผ้าขาสั้น อากาศอย่างนี้น่าจะร้อนอบ แต่เจ้าตัวไม่แสดงสีหน้าหรือที่ทำได้ ๆ ทั้งสิ้น

“ร้อนจะตายซัก แต่ไอ้ศักดิ์มันชวนออกไปกินไอติมมองสาว ๆ ในเมืองหน่อย กินเสร็จบาย ๆ จะไปเตะบอล ไปด้วยกันไหมวิน” อนันยชเอยปากชวนโดยไม่มองเด็กหญิงที่ยืนอยู่ข้าง ๆ ญาติแม่แต่น้อย

“ไม่ละ ไม่อยากออก”

“ติดอ่านหนังสืออีกละสิ นายนี้มันนอนตัวจริงเลยนะ บอลบาส สาว ๆ ไม่เอาอะไรสักอย่าง” คนชวนบ่นอย่างไม่จริงจังนัก ราวกับรู้อยู่แล้วว่าคำตอบต้องออกมาเป็นอย่างนี้ จังหวะนั้นเองที่เขาเพิ่งสังเกตเห็นเด็กหญิงที่กำลังมองเขาตาใสด้วยความสนใจ

เด็กหนุ่มยิ้มนิด ๆ ทักว่า

“เด็กคนนี่ใครละ มาทำอะไรแถวนี้”

‘เด็ก’ ตอบอย่างภาคภูมิใจว่า

“หนูลี เป็นลูกพ่อป๋อง”

“อ้อ...ลูกคุณป๋องคนจัดสวน อดีตหวานใจคุณป้านี่เอง ลูกสาวหน้าตาดีเหมือนพ่อนะ เสียตายตัวดำเป็นเหนียงเลย แล้วนี่ยังเอาดอกไม้แดงมาทัดอีก น้องเอ๊ย...เคยได้ยินคำว่าอีกาบพริกไหม”

เขาแหย เอื้อมมือมาโยกศีรษะเด็กหญิงเล่นราวกับว่าเอ็นดูนักหนา แต่เจ้าหล่อนเบี่ยงตัวหลบ แม้จะเด็ก ไม่เข้าใจคำพูดทุกคำ แต่ก็สัมผัสได้ถึงน้ำเสียงที่เยาะหยันพิกล่อยู่ว่าวตาที่มองด้วยความสนใจเกมอย่างรู้ยากเห็นที่เห็นเพศตรงข้ามหน้าตาดีทำทางดีเลยหายวับไปในทันที

“อีกาบพริกมันเป็นอย่างไง” หนูลีถามด้วยน้ำเสียงเอะรื่อง

“สวยไง สวยมากๆ ดำตัดแดงแซ่ด” เด็กหนุ่มตอบอย่างรื่นรมย์ เขาไม่ได้มีเจตนาจะแซวอะไรเด็กหญิงหรอก แค่แหยเด็กเล่นตามประสาคนปากเบาที่ยังไม่เติบโตเต็มที่จะมีความคิดอ่านแบบผู้ใหญ่เท่านั้น

“เสียงพึมพำไม่เหมือนกับชมเลยนะ” เจ้าตัวพึมพำ

“ชม สาบานได้เอ้า ถ้าหลอก ขอให้อีจิบสาวไม่ติดเอ้า...”

เด็กหญิงย่นจมูก รู้สึกว่าคำสาบานนั้นไม่เข้าท่าเอาเสียเลย แต่ถ้าเขายืนยันว่าชมก็ถือว่าชมแล้วกัน

“วิน ตกลงไม่ไปแน่ะ” อนันยขมดความสนใจ ‘อีกาบพริก’ หันไปถามญาติเป็นครั้งสุดท้าย

“ไม่”

“งั้นถ้าแม่หรือคุณลุงถามก็บอกแล้วกันว่าฉันชวนแล้ว นายไม่ไปเอง”

ริมฝีปากของอีกฝ่ายโค้งขึ้นเล็กน้อยเหมือนรอยยิ้ม แต่เป็นการยิ้มในเชิงหยันมากกว่าจริงใจ

“ถ้ามีใครถามจะยืนยันว่าไม่ไปเอง”

“ขึ้นหน้าไปก่อนละ บาย หนูกากาบกพรัก” เขาก็บอกให้เด็กหญิง
ในใจนึกชมว่าเด็กมันหน้าตาดี เห็นแม่บอกว่า ตัวพ่อสมัยหนุ่มๆ
หล่อเหลาเอาการ พุดจ่าน้ำเสียงหวานเสนาหะหู คุณป้าถึงได้หลงรัก
หลงหนา ขนาดเคยพยายามจะหนีตามกันไป แต่ผู้ใหญ่จับได้เสีย
ก่อนเลยได้แต่งงานกับเศรษฐีใหญ่ของจังหวัด ได้สุขสบายบนกองเงิน
กองทอง เป็นที่พึงพาของน้องสาวและหลาน

นี่ถ้าไปแต่งงานกับพ่อเด็กคนนี่จริง ปานนี้คงต้องช่วยฝังตัวเป็น
เกลียว ทำงานกับดินกับทรายกลางแดดจนตัวดำเป็นเหนียง ท่าทาง
เป็นชาวบ้าน ทำงานเอาแรงแลกเงินเหมือนพ่อลูกคู่นี้แน่!

อนันยผลละจากไปอย่างรวดเร็ว เด็กหญิงจึงกระตุกมือทวิตถ์
ทำเอาเด็กหนุ่มนี้หัวหน้า อีกฝ่ายมองมือเขาแล้วแปลกใจ

“มือเป็นอะไรไปนะพี่ ทำไมซ้ำเป็นม่วงๆเลย”

“ไม่มีอะไร” เขาก็มือหนี เกือบจะเอาไปแอบซ่อนไว้ด้านหลัง
เสียดด้วยซ้ำ แต่พยายามฝืนไว้

“ว่าแต่พี่ไม่ชอบเล่นบอลลหรือไม่ หนูเห็นผู้ชายชอบเล่นบอลล
ทั้งนั้น ขนาดพ่อ ถ้าว่างยังต้องลงเตะกับพวกคนงานเลย”

“ชอบ” เด็กหนุ่มตอบตามตรง “แต่คนชวนเขาไม่ได้อยากชวน
จริงจัง แค่ชวนตามหน้าที่ เลยไม่อยากไป”

“ทำไม พี่คนนั้นเขาไม่ชอบพี่หรือ ถึงได้ชวนเล่นๆแต่ไม่อยาก
ให้ไปด้วยจริงๆ” เด็กหญิงยังสงสัย ด้วยวัยขนาดนี้รู้จักแต่ว่า ถ้า
ไม่อยากเล่นด้วยก็แปลว่าไม่ชอบขึ้นหน้ากัน ดีไม่ดีทะเลาะกันจนถูก
ครูทำโทษทั้งสองฝ่ายด้วย

“ชอบ ญาติกันต้องชอบกันแน่ แต่คนเล่นกีฬาอวดสาวก็อยาก
จะเด่นจะดังคนเดียวในสนาม ไม่อยากให้คนอื่นมาเด่นเกินหน้าหรือ

ถึงจะเป็นญาติกันก็ตาม”

“พูดอย่างนี้พี่ต้องเล่นบอลเก่งมากๆ ใช่มั้ย” เจ้าหล่อนสรุปก่อนมองอย่างทิ้งนิตๆ ก็คนตัวสูงสวมเสื้อแขนยาวกางเกงขาสวมมิดชิด ดูไม่ออกว่ารูปร่างเป็นนักกีฬาหรือเปล่า แต่ฟังจากที่พูด...ก็น่าจะเก่ง พี่อีกคนเมื่อก็ถึงไม่ยอมให้ลงสนามด้วย

คนที่คิดว่าน่าจะเก่งบอลแค่นี้มั้ย ตอบหน้าเฉยๆ

“ไม่เก่ง แต่รัศมีเงินจับเลยโดดเด่นกว่าคนอื่น”

“รัศมีเงินตรงไหน” เจ้าหล่อนยังไม่เข้าใจ

“ตอนนี้ยังไม่เห็นหรอก ไว้ต่อก่อนจะเห็น” ทิวต์ถนัดบทร ก่อนนึกอะไรขึ้นได้ ถามว่า “รู้จักข้าวแช่ไหม...หนู...หนูสิ”

เด็กหญิงส่ายหน้า

“ข้าวสวยในน้ำลอยดอกมะลิกลีบกุหลาบ ใส่น้ำแข็งกินกับข้าวหลายๆ อย่าง อร่อย หอม ชื่นใจ หายร้อน อยากกินไหม”

เด็กหญิงตาโต พยักหน้า ข้าวสวยใส่น้ำลอยดอกมะลิกลีบกุหลาบ แค่นี้ก็น่าจะหอมจัดๆ แล้ว...

“งั้นบายสองเข้าไปในบ้านนะ” เขาสั่ง

“เดี๋ยว ไม่มีนาฬิกา”

“ดูพ่อเราไว้แล้วกัน ถ้าเขาเข้าไปในบ้านก็ตามเข้าไป อย่าลืมเสียล่ะ” ทิวต์ถนัดบทรก่อนผละกลับเข้าบ้าน ปล่อยให้ลูกสาวคนจ้ดสวนอ้าปากจะบอกว่า พ่ออยู่ในบ้านอยู่แล้ว...แต่ไม่ทันได้เอ่ยอะไร เพราะเด็กหนุ่มเดินหายลับไปแล้ว

หนูสิยกไหล่ วิ่งเล่นเก็บดอกไม้อยู่แถวนั้นต่อ ดูคนงานคนโน้น คนนี้ทำงาน ตาก็คอยมองไปที่ตัวบ้านเรื่อยๆ พ่อเข้าไปนานเหลือเกินแล้วนี่ก็โมงแล้วนะ จะถึงบายสองหรือยัง อยากกินข้าวแช่ลอยดอกมะลิหอมๆ

อยากกินข้าวแซ่...

เด็กหญิงวิ่งไปทางนั้นที่ทางนี้ที่ ชมนกชมไม้ไปเรื่อย ๆ วกลงไปทางด้านหลังของบ้าน เห็นพี่ผู้ชายอีกคนที่ 'ชม' ว่าหล่อเหมือนคาบปริญย้อนกลับเข้ามาในบ้านทางประตูอีกด้านหนึ่ง ทำทางโมโหอะไรมาไม่รู้หัวฟัดหัวเหวี่ยง หนูลีเลยไม่อยากเข้าไปยุ่งเข้าไปทัก

หล่อจนเจอรังนกเล็กๆ รังหนึ่งในพุ่มไม้หนา มุดเข้ามาดูออก รู้สึกเหมือนมีคนเดินเข้าไปในบ้าน เงยหน้าเห็นหลังผู้ชายโง่ๆ แต่ไม่ใช่พ่อ จึงหมดความสนใจ กลับไปมุดดูว่าในรังมีไข่หรือลูกนกบ้างไหม พอรู้ว่าเป็นรังเปล่า มีเพียงเศษชิ้นกับขนนกทิ้งไว้ให้ดูต่างหน้า หนูลียิ่งหมดความสนใจ เด็กหญิงกลับไปที่สวนด้านข้างตัวบ้านใหม่ จับตาดูบ้าน ทำไมพ่อถึงยังไม่ออกมาอีกนะ

ร้อนจัง อยากกินข้าวแซ่ ข้าวสวยใส่น้ำแข็ง แผลกจริงๆ หน้าตาจะเป็นยังไงหนอ...

เด็กหญิงกำลังเดินเข้าไปในตัวบ้านทางด้านข้างเมื่อมีเสียงผู้หญิงกรีดร้องขึ้นจากในบ้าน เสียงกรีดร้องบาดใจ...ก่อนจะมีเสียงกระแทกพื้นดังโพละ แล้วเสียงร้องก็หายวับไปทันที มีแต่เพียงความเจ็บที่หนาวง่วงใจ

จากนั้นก็เหมือน...นรกแตก!

วันรุ่งขึ้น หนังสือพิมพ์ในประเทศหลายฉบับและหนังสือพิมพ์ท้องถิ่นฉบับเดียวของจังหวัดลงข่าวพาดหัวตัวใหญ่...

ฆ่าโหดเมียนักรุกรกิจชื่อดัง ลูกชายโดนตีหัวโคมา!

เนื้อหาภายในลงข่าวละเอียดยิบว่าผู้ตายถูกผลักจากกระเบื้อง
ห้องนอนชั้นสาม ตกลงมากระทบหน้าผากและบันไดหินแกรนิต
จนศีรษะเปิด สภาพร่างกายแหลกยับ ในขณะที่ลูกชายคนเดียววัย
๑๕ ปีที่เข้ามาเห็นเหตุการณ์พอดีถูกคนร้ายตีด้วยของแข็งอย่างแรง
จนกะโหลกกร้าว แขนหัก อาการสาหัสจนไม่รู้สึกรู้สีกตัว ตำรวจรวบตัว
ผู้ต้องสงสัย นายปองภพ คนรับเหมাজัดสวน อดีตคนรักเก่าของ
ผู้ตาย คิดว่าถ่านไฟเก่าเป็นเหตุ

ส่วนหลักฐานสำคัญคือแจกันทองเหลืองขนาดใหญ่ที่เประอะไป
ด้วยเลือด คาดว่าเป็นอาวุธ กับดอกกลั่นทมแดงที่ตกอยู่ในที่เกิดเหตุ
ตำรวจสันนิษฐานว่าดอกไม้คงติดตัวผู้ต้องสงสัยเข้าไปในห้องนอน
ของผู้ตาย...

ไม่มี...ไม่มีฉบับไหนเลย รวมถึงบันทึกการสอบปากคำของ
ตำรวจด้วยที่ลงว่า ลิลิน ลูกสาวของผู้ต้องสงสัย กรีดร้องว่าพ่อ
ไม่ได้ทำ กลั่นทมแดงดอกนั้นหล่นเป็นคนให้ลูกชายผู้ตาย ที่บัดนี้
นอนไม่รู้สึกรู้สีกตัวอยู่ที่โรงพยาบาลไปเอง

สำนวนคดีที่จัดเป็นคดีสะเทือนขวัญประจำจังหวัดถูกปิดลง
อย่างรวดเร็ว แม้ผู้ต้องสงสัยจะพยายามปฏิเสธ แต่หลักฐานมัดตัว
แน่นหนา เขาถูกตัดสินจำคุกยี่สิบปีในข้อหาฆ่าคนตายโดยไม่เจตนา
และพยายามฆ่าอีกกระทง

ปองภพไม่ได้ออกจากคุกขณะยังมีลมหายใจอยู่...

บทที่ ๑ เกลียตฤๅณ

เกลียดความร้อนที่ดูเหมือนจะทวีความรุนแรงขึ้นทุกปี ๆ
เกลียดความเหนอะหนะของคราบเหงื่อไคลของผู้คน เกลียดดอกไม้
หน้าร้อนที่แข่งกันออกดอกสีจัดจ้านบนสะพาน แต่ที่ร้ายสุดคือ
ชายหนุ่มเกลียดความรู้สึกอึดอัดจนอกปวดร้าวเหมือนความร้อน
ภายในจะระเบิดออกมาทุกเมื่อ เมื่ออึดอัดหนักเข้า หัวของเขาก็จะ
เริ่มปวดตุบๆเหมือนมีใครเอาค้อนเข้าไปเคาะจากข้างใน

ทรงพลบิดาของเขาเคยพาเขาไปเอกซเรย์สมองและตรวจสุขภาพ
กะโหลกตั้งแต่อาการปรากฏครั้งแรก แต่ผลออกมาคือทุกอย่างปกติ
สมองเขาไม่ได้ซับบวม ติดเชื้อ หรือเกิดจุดที่น้ำหนักวล กะโหลกศีรษะ
ที่เคยมีรอยร้าวก็สมานตัวดี ไม่มีอะไรงอกเกินหรือขาดหายไป สายตา
เป็นปกติ การมองเห็นและการได้ยินถือว่าอยู่ในระดับดีเสียด้วยซ้ำ
หมอจึงจรรยาบรรณหาสาเหตุของการปวดชนิดที่เจ้าตัวรู้สึกเหมือนหัว
จะแตกเป็นเสี่ยงๆไม่ได้

“หรือจะเป็นเพราะแผลที่ขมับ แผลเป็นมันอาจจะตึงแล้วไปรั้ง

เส้นประสาธ พ่อบ้าตัดดีไหม เข้ากรุงเทพฯ หรือจะไปอเมริกา
จัดการคัลยกรรมเสีย วินจะได้ไม่มีแผลเป็น”

ชายหนุ่มซึ่งตอนนั้นยังเป็นวัยรุ่นไม่ยอมทำคัลยกรรมตกแต่ง
ตามที่บิดาแนะนำ เขาไม่รู้ว่าทำไม รู้แต่ว่าไม่อยากทำ...

หลังจากนั้นหลายปี เมื่อหนังสือเด็กเรื่องหนึ่งซึ่งมีตัวเอกเป็น
พ่อมดเด็กที่มีแผลเป็นรูปฟ้าผ่าบนหน้าผากโด่งดังไปทั่วโลก อนันยช
เคยลื้อว่า

“นายนี้หันสมัยชะมัดเลย มีแผลเป็นฟ้าผ่าเหมือนแฮร์รี่ พ็อต-
เตอร์ เลย ไมลี แฮร์รี่เหมือนนายมากกว่า เพราะนายมีแผลเป็นก่อน
หลายปี เออ...หรือยายเจ๊คนแต่งเอาเรื่องนายไปเขียน เพราะแม่นาย
ก็ตาย...” พูดแล้วชายหนุ่มที่มีศักดิ์เป็นญาติผู้น้องแต่แก่กว่าเขา
หนึ่งปีจึงเรียกชื่อกันแทนเรียกพี่เรียกน้องก็นึกถึงความเหมาะสมขึ้น
ได้ จึงเสอโหลกไปเสีย และเมื่อโหลมดชุดเขาก็เงยหน้าขึ้นยิ้มประจบ
เอ่ยต่อว่า

“นายน่าจะไปเก็บคำลสิทท์กับคนเขียนเรื่องนี้ละ”

อาจจะเป็นเพราะแผลเป็นช่วยเตือนความทรงจำ ทิวติธจึง
ไม่ยอมผ่าตัด เขาปล่อยมันไว้ ไว้ผมยวหนอย เอาผมปิดๆบังๆไว้
นานเข้า แม้แต่ตัวเขาเองก็เกือบลืมแผลเป็นนี้ไป กระทั่งฤดูร้อน
มาเยือนอีกครั้ง และอาการปวดหัวก็จะตามมาติดๆ บ่อยครั้งที่
ชายหนุ่มยกมือขึ้นนวดศีรษะและล้มผัสถึงความไม่สม่าเสมอของ
ผิวหนัง เมื่อนั้น...การระลึกได้ว่ามีแผลเป็นก็จะตามมา

แพทย์ที่คุ้นเคยกับทรงพลรายหนึ่งเคยแนะนำว่า บางทีอาการ
ปวดอาจจะเป็นเรื่องทางจิตใจมากกว่าทางร่างกาย แต่ผลตอบรับของ
คำแนะนำนั้นคือสายตาเย็นชาของผู้เป็นพ่อ เขาถามว่า

“หมอหมายความว่าลูกชายผมมีปัญหาทางจิตจั้งหรือ”

‘จิตคนซบซ้อนมากนะครับคุณพล การรับคำปรึกษาไม่ใช่ว่า ผู้รับการปรึกษาจะมีปัญหาทางจิตหรือเป็นบ้าเสมอไป แค่ว่าบางครั้งอาการทางกายอาจเป็นเพราะจิตได้สำนึกกำลังพยายามจะบอกอะไรบางอย่าง...ถ้าเราสามารถหาคำตอบว่าจิตได้สำนึกต้องการจะบอกอะไรเรา อาการที่ร่างกายแสดงออกมาอาจจะหายไปเองก็ได้ล่ะครับ’

‘บอกอะไร ลูกชายผมถูกตีหัวเบะ จะปวดหัวก็ไม่ใช่เรื่องแปลก แต่ลูกผมไม่มีปัญหาเรื่องจิตหรือจิตได้สำนึกอะไรบ้างบ่อนั้น นี่ถ้าหมอช่วยหาสาเหตุให้ตาวิ้นไม่ได้ก็อย่าหาเลย’

เจอทรงพลพูดได้สออย่างมีอารมณ์ฉุนเฉียวผิดปรกติอย่างนี้เข้า หมอก็ยังต้องถอย และกลายเป็นว่า จากที่คุ้งเคยก็ห่างเหินกันไป จนแทบไม่มีการติดต่อกันอีก

อันที่จริงเรื่องที่หมอแนะนำนี้ทรงพลไม่ยากให้ทวิตต์รู้เพราะ ห่วงความรู้สึกของลูกชาย แต่ด้วยความโมโหเขาจึงระบายอารมณ์ ด้วยการบ่นกับศุภรณย์ น้ำสาวของทวิตต์ ซึ่งหลังจากพี่สาวเสียชีวิต ได้ห้าปี หล่อนก็เพิ่มฐานะจากน้ำสาวมาเป็นแม่เลี้ยงอีกหนึ่งตำแหน่ง

ระหว่างทรงพลบ่นด้วยความฉุนเฉียวว่า ‘ไอ้หมอมันหาว่าวิ้น มีปัญหาทางจิต ไม่มีทาง...ลูกชายคนเดียวของนายทรงพลไม่มีทาง มีปัญหาทางจิต ไม่มีแน่ๆ’

‘ไม่มีอะไร ไม่มีทางที่วิ้นจะมีปัญหาใดๆทั้งนั้นแหละ ตายว่า คุณพลอย่ากังวลหรือหัวเสียไปเลยล่ะ วิ้นนะปกติดีทุกอย่าง ไอ้ที่ปวดหัวๆอยู่นะคงเป็นเพราะอาการเก่าที่ถูกตีหัวแน่ ตอนนั้นเราอาจจะยังไม่พบสาเหตุจริงๆ คงต้องรออีกสักสามสี่ปี ว่าตาวิ้นจะดีขึ้นเองไหม หรือไม่อีกหน่อยวงการแพทย์ก้าวหน้า เครื่องมือเครื่องมือทันสมัย เราส่งแก็ปไปตรวจดูอีกที ถึงตอนนั้นน่าจะรู้สาเหตุแน่ล่ะ’

ทรงพลเห็นด้วย ทั้งคู่คุยกันเรื่องนี้ต่ออีกเล็กน้อย ระหว่างนั้น

อนันยชแอบไต้ยีนพอดิ เลยมาเล้าแกมหยอกให้ทิวต์ถ์ฟังต่อ

‘คุณลุงกับแม่มักลวนายเป็นบ้าจนหัวหดเลยวะ’ เขาว่าก่อนหัวเราะอย่างไม่ค่อยสนใจอะไรนัก

แต่ตัวต้นเรื่องสน...ใส่ใจในความรู้สึกของพ่อและน้ำสาวที่ปฏิบัติต่อเขาเหมือนเป็นลูกอีกคนมาก จนกระทั่งเขาแทบจะไม่เอ่ยถึงอาการปวดหัวอีก ยกเว้นแต่ในปีนั้นอาการหนักหนาสาหัสจนปิดบังไม่อยู่จริงๆ

โชคดีที่สักสามปีที่ผ่านมาอาการของเขาดีขึ้นเรื่อยๆ ปีนี้อาการแทบไม่มีเลยทำให้โล่งอกไปหน่อย เพราะเขาไม่อยากจะตัวเองมีปัญหาในช่วงที่ทั้งบ้านกำลังร่นววยกับงานแต่งงานของอนันยช

คิดๆ ไปก็แปลกดี ใครเลยจะนึกว่าหนุ่มเจ้าสำราญและหวงแหนความโสดเหลือเกินอย่างญาติของเขาจะตัดสินใจแต่งงานอย่างรวดเร็ว ทั้งๆ ที่รู้จักกับเจ้าสาวในวันนี้ได้ไม่ถึงห้าเดือนดี และเมื่อทิวต์ถ์พูดไปตามใจคิด อนันยชก็ยิ้มร่า ยิ้มกว้างขวางตามประสาหนุ่มที่ไม่ทุกข์ร้อนอะไร ก่อนตอบด้วยความมั่นใจว่า

‘อย่าว่าแต่นายเลย ฉันเองยังแปลกใจ ตอนแรกว่าจะรักษาความโสดแต่ไม่สดแบบนี้ไปจนถึงสักสี่สิบ แล้วค่อยหาแม่ของลูกแต่มาเจอคุณนิตเข้า...จอตเลยวะ เวลาอีกเกือบสิบปีไม่สำคัญแล้วสำคัญแต่ผู้หญิงคนนี้นั่นคนเดียว ถ้าไม่ได้เขามาเร็วๆ ฉันต้องลงแดงตายแน่’

ทิวต์ถ์มองญาติหนุ่มอย่างกังวล ต่อหน้าคนอื่นอนันยชเป็นชายหนุ่มเรียบร้อย ท่าทางสุภาพ แต่กับญาติที่สนิทสนมกันหรือคนในครอบครัว เขาไม่เคยยังทำที คิดอะไรพูดอย่างนั้น...บางครั้งก็พูดตรงแบบปิดได้สะตือไม่มิด แสดงให้เห็นชัดเจนถึงสิ่งที่กำลังคิดอยู่ อย่างตอนที่พูดถึงบรรณิศาว่าต้องการหล่อนมากนั้น เขาแสดง

ท่าทางกระเหี้ยนกระหือรืออย่างไม่ปิดบัง

‘นายแน่ใจแล้วหรือวันว่ารักคุณนิตเขาจริงๆ’

‘จะหาว่าฉันแคไคร้เขาเท่านั้นละสิ’ อนันยชเตาความคิดญาติที่โตมาได้ขายบ้านเดียวกันกว่ายี่สิบปีออก ‘นายมันคิดมาก จริงๆ ก็สิ่งเดียวกันนั่นแหละ ใจความไคร้กับความรักนะ มันแค่ต่างกัน นิตเดียวตรงการดาหน้ามาเท่านั้น ไคร้มาก่อน แล้วถึงจะเป็นรัก จากรักค่อยเป็นการผูกพัน ใจที่ว่ารักแรกพบ หรือรักก่อนแล้วค่อยรู้สึกไคร้ มันโกหกทั้งเพ นายเองก็ผู้ชาย ถามหน่อยเถอะ ร้อยทั้งร้อย เจอผู้หญิงสวยรูปร่างดีถูกใจคนหนึ่ง ไคร้มาก่อนหรือรักมาก่อน’

ทิวต์ถ์ถอนใจนิตหนึ่งก่อนตอบว่า

‘ความสนใจมันไม่ได้เกี่ยวกับเรื่องเซ็กซ์เสมอไป...’

‘โกหก’ อีกฝ่ายค้านเสียงดัง ‘ยอมรับความจริงหน่อยเถอะว่า วิน เห็นผู้หญิงปึงๆ มันต้องอยากได้ก่อนแน่ จากนั้นพอมีเวลามา คึกขานิสัยใจคอ ความชอบความรักถึงได้ตามมา และคุณนิตก็ทำให้ฉันรู้สึกอย่างนั้นทุกอย่าง เริ่มจากปึงรูปร่างหน้าตาก่อน จากนั้นค่อยชอบนิสัย คนท่าทางอ่อนหวานอย่างคุณนิตคงเหมาะกับไอ้ที่หน้าบัลลัง อย่างฉันดี แต่นั่นแหละ ถึงจะเบรียวซ่าหรือเซย์จ๋า ขอแค่หน้าตาแบบนั้น รูปร่างอย่างนั้นก็หุต่ายฟอร่แล้ว’

ชายหนุ่มฟังแล้วต้องยอมรับว่าญาติสนิทของเขาพูดตรงอย่าง ไม่ดัดจริต และผู้หญิงอย่างวรรณิตคงไม่ยากที่จะรัก เพราะหล่อนมีหน้าตางดงามและนิสัยอ่อนหวานเป็นทุนเดิมที่ดีอยู่แล้ว ส่วนฐานะทางบ้านถึงไม่ได้อยู่ในชั้นที่เรียกว่าดีมากมาย แต่ก็ไม่ถึงกับยากจนชั้นแค้นอะไร ฉะนั้นเจ้าบ่าวเจ้าสาวในวันนี้จึงควรจะเหมาะสมกันทุกประการ ยกเว้นความกังวลอย่างเดียวที่ศุภารมย์แอบมาปรารภกับหลานชายว่า

‘น้ำท่วม...ถึงจะไม่ใช่ญาติสนิท แต่มานับกันดูแล้ว หนูติดกับวันก็เป็นลูกเรียงพี่เรียงน้องกัน เลือดชิดนักเดี่ยวลูกออกมาอาจจะมีปัญหาได้’

‘คงไม่มีปัญหาอะไรมั่งครับ น้ำท่วม ถ้ามีจริง คุณยายน้อยคงไม่เชียร์คุณนิตให้ผม’

คุณยายน้อยวาสนาเป็นน้องสาวต่างแม่ของคุณยายที่เสียไปแล้วของเธอ แรกๆ ก็ไม่ค่อยได้คบหาสนิทสนมอะไรกันนักหนา ต่างคนต่างอยู่ ปีหนึ่งจะไปหาสักครึ่งช่วงปีใหม่ แต่สามสี่ปีให้หลังพอสามีคุณยายน้อยเสีย คุณยายที่ไม่มีลูกหลานสายตรงก็ว่างจืด เริ่มตระเวนเยี่ยมญาติห่างๆ ในจังหวัดใกล้เคียงและที่กรุงเทพฯ จากนั้นก็เริ่มทำตัวเป็นแม่สื่อแม่ชัก จับคู่ให้หลานชายหลานสาวที่ยังเป็นโสดอยู่

ในรายของบรรณินั้น คุณยายน้อยวาสนาพบหล่อนตอนไปเยี่ยมญาติที่จันทบุรี ญอกญอกใจกับความงามและความเรียบร้อยของหญิงสาวจนรีบมาพักอยู่ที่บ้านด้วย และกระตือรือร้นแนะนำให้หลานชายที่เนื้อหอมที่สุดในจังหวัดได้รู้จัก

แรกได้พบหน้านั้น ไม่ใช่แค่ทิวทัศน์เท่านั้นที่ตะลึงในรูปโฉมของหญิงสาวที่สวยงาม...เจเนตาเจเนใจ ทรงพลบิดาเข้ากับศุภการมัยก็พากันนั่งอิงไปหมด แต่ด้วยความเกรงใจผู้ใหญ่ที่แนะนำ ทั้งคู่จึงไม่เอ่ยอะไร ต้อนรับแขกอย่างมีน้ำใจจนแขกจับความรู้สึกอึดอัดของเจ้าของบ้านไม่ได้ กระทั่งอยู่ตามลำพัง ทรงพลจึงบ่นกับภรรยาคนที่สองที่เป็นน้ำสาวของลูกชายเขาด้วยว่า

‘คุณน้าคุณนิตยังไปถึงได้แนะนำหลานคนนี้ให้วัน หน้าเหมือนคุณต้อยเสียขนาดนั้น ถ้ามั่นใจเยอะ ผู้ชายที่โหล่นอยากได้เมียหน้าเหมือนแม่เรากับโงกมาจากพิมพ์เดียวกันแบบนี้ ไม่ใช่หน้าเหมือน

อย่างเดี๋ยวนะ แม้แต่เสียงก็คล้าย แค่คิดผมก็ชนหัวลูกแล้ว

หัวตัวเองก็คงคิดแบบเดียวกับบิดา จึงไม่ได้ให้ความสนใจอะไร
ญาติสาวห่างๆ คนนี้เป็นพิเศษ ผิดกับอนันยชที่ประกาศอย่างไม่ขัดเขิน
เลยว่าตกลุมรักโครมใหญ่ทันทีที่เห็นหน้าหญิงสาว

จากนั้นชายหนุ่มก็แวะไปบ้านคุณยายน้อยชนิดที่เรียกว่าหัวกระได
ไม่แห้ง แม้ว่าสนาจะผิดหวังนิดหน่อยที่ผิดคู่ผิดตัวจากที่วางไว้ แต่
พักเดียวก็ทำได้ คิดว่าไม่ได้น้องเปลี่ยนมาเป็นพี่ก็ไม่เลวเหมือนกัน
จากนั้นก็สนับสนุนเต็มที่

ทรงพลไม่ขวาง ส่วนศุภารมย์นั้นแรกๆ ยังลังเล อยากห้าม
อยู่เหมือนกันเพราะห่วงเรื่องเลือดชิด แต่เห็นอาการลูกชายแล้ว
ด้วยความรักลูกสงสารลูก สุดท้ายหล่อนก็เป็นหัวเรือใหญ่ทำให้ลูก
ทุกอย่างทั้งงานหมั้นงานแต่ง บ่าวสาวมีหน้าที่แค่ลงเลื้อ เลือกแบบ
การ์ต แบบเค็ก แล้วก็เลือกของชำร่วยที่แม่ฝ่ายชายนำมาวางเรียง
ให้เลือกเท่านั้น

สถานที่จัดเลี้ยง...แน่นอนว่าต้องเป็นโรงแรมที่หรูที่สุดของ
จังหวัด โรงแรมนี้ศักดิ์สิทธิ์เพื่อนรุ่นเดียวกับอนันยชและมีศักดิ์เป็น
ญาติห่างๆ ด้วย รับช่วงดูแลต่อบิดามารดาหลายปีแล้ว ดังนั้น
วันแต่งงานของเพื่อนร่วมหัวหกกันขวิด...ศักดิ์สิทธิ์หรือศักดิ์จึงแทบ
จะปิดโรงแรมฉลองให้

วันแต่งงาน...บ่าวสาวจึงหน้าตาผ่องใสไม่มีเค้าเหน็ดเหนื่อย
ทั้งคู่แต่งตัวแต่งหน้าลงมายืนรับแขกได้ซุ้มดอกไม้ที่จัดแต่งไว้อย่าง
งดงาม และนอกจากไม่เหนื่อยแล้วยังไม่ต้องห่วงอะไรด้วย เพราะ
ค่าใช้จ่ายในงานทั้งหมดรวมถึงค่าหัวไปฮันนีมูนที่ยุโรปสิบวันทรงพล
เป็นคนออกให้ทั้งหมด ถือเป็นของขวัญที่เขามอบให้บ่าวสาว

แขกหรือซึ่งส่วนใหญ่เป็นญาติหรือคนสำคัญๆ ของจังหวัดทยอย

กันมาร่วมงานอย่างคับคั่ง ในตอนแรกทีวัดถึก็ยืนอยู่แถวหน้างาน
ช่วยคนในครอบครัวรับแขก แต่หลังๆ ชักไม่ไหว... พวกเขกไม่เท่าไร
แต่พวกญาตินี่สิ เข้ามาทักพ้อเลี้ยงกับแม่ของเจ้าบ่าว ถ่ายรูปคู่กับ
บ่าวสาวและญาติผู้ใหญ่ก่อนจะกวาดตามองหาเขาแล้วถามว่า

“พี่เขาแต่งไปแล้ว เมื่อไหร่จะถึงคิววินเสียทีล่ะ มัวแต่ซ้า เดี่ยว
มีลูกไม่ทันพี่เขาอะ”

หรือไม่ก็ “พี่เขาทำหน้าที่ลูกที่ดีแล้ว ต่อไปก็ต้องวินสินะ มี
แฟนหรือยังล่ะ ถ้ามีก็อย่ามัวเอาไปแอบ รีบพามาโชว์ตัวไวๆ”

ชายหนุ่มฟังแล้วยิ้ม ยิ้มแล้วฟังก่อนพยักหน้านิดๆ จนกระทั่ง
หุซาเมื่อຍปากไปหมด เขาจึงตัดสินใจหลบจากจุดรับแขกหน้าประตู
ห้องบอลรูม โดยกระซิบบอกน้ำสาวว่า

“น้ำตายครับ ผมขอตัวไปทางโน้นก่อนนะครับ ไม่ไหวแล้ว...”

คู่การมยที่เหนื่อยจัดแต่ก็ยังยิ้มหน้าบานไม่หุบในฐานะแม่
เจ้าบ่าวตกใจทันที หล่อนกวาดตามองไปหน้าคมเข้มที่เหมือนกับสามี
คนปัจจุบันมากจนไม่ต้องสงสัยว่าลูกใครอย่างหวังโย

“เป็นอะไร วิน ปวดหัวหรือลูก”

“เปล่าครับ ไม่ได้เป็นอะไร แค่เบื่อกับคำถาม... พี่แต่งแล้ว
เมื่อไหร่จะถึงคิววิน... เต็มที หิวด้วยครับ” เขาเสริมเพื่อเพิ่มน้ำหนัก
เหตุผล “ผมขอไปหาอะไรกินในงานก่อน ไว้พอสองคนนั้นเข้าไป
ในงานแล้วผมจะตามไปสมทบ”

“น้ำให้คนจัดของกินเตรียมไว้ที่ห้องเล็กด้านหลังห้องบอลรูม
เผื่อพวกเราหิวจะได้หลบไปกินได้ วินไปหาอะไรทานที่นั่นแล้วกัน
และถ้าเหนื่อยก็พักอยู่ในห้องนั้นก็ได้นะ ไม่ต้องห่วงงานของพี่เขา
ทางนี้ น้ำกับคุณพลจัดการกันได้”

“งั้นถ้าใครถามถึงผม น้ำตายช่วยแก้ต่างให้ด้วยแล้วกันนะครับ”

ห้องพักผ่อนเล็กที่ศุภามย์จัดเตรียมไว้ให้คนในครอบครัวเียบ
สงบต่างจากบรรยากาศภายนอกราวฟ้ากับดิน แม้ห้องจะไม่ได้ล็อก
แต่ไม่มีใครกล้าแอบเข้ามาใช้หรือเปิดเข้ามาโดยพลการ เพราะนางสาว
ของชายหนุ่มนั้น กับสามี ลูกชาย หลานชาย และญาติผู้ใหญ่ทั้ง
สองฝ่ายบางคน...หล่อนอ่อนหวาน ใจดี เอาอกเอาใจเหมือนนางฟ้า
แต่คนอื่นนอกเหนือจากนั้น ศุภามย์ก็คือคุณครูแสนดุที่จู้จี้ เจ้า
ระเบียบ คนรับใช้ในบ้านหรือลูกน้องที่บริษัทซึ่งหล่อนช่วยสามีดูแล
อยู่เป็นครั้งเป็นคราว ทำผิด จะต้องถูกทำโทษอย่างเข้มงวด

ศุภามย์เคยบอกกับหลานชายว่า

“นี่เคยเป็นคนหยวนมาก่อน อะอะอะไรก็ยอมๆไป ปล่อยๆ
ไป คิดเสียว่าไม่อยากมีเรื่อง ไม่อยากมีปัญหา ไม่อยากให้ใครเขา
เกลียดชังหรือว่าลืบล้าง แต่สุดท้ายน้ำก็ได้รู้ว่ ไอ้ที่เรายอมเพราะ
สงสารหรือว่าขี้เกียจ หรือรำคาญอะไรก็แล้วแต่ มันคือช่องทางให้
คนอื่นเอาเปรียบเราทั้งนั้น คนเดี๋ยวนี้อัถาคิดว่าเราใจดีกับเขาแล้วเขา
จะรู้คุณนะหรือ หวังไปเถอะวิน ไม่อยากให้เขาว่าลืบล้าง แต่เขา
ก็หัวเราะเยาะลืบล้าง หนักกว่าอีก สมัยนี้นะ...สิทธิของเรา ผล-
ประโยชน์ของเราต้องเรียกร้อง ต้องอย่าไปยอม อย่าไปปล่อยผ่าน
ง่ายๆ เพราะนอกจากเราจะเสียเปรียบแล้ว ยังทำให้คนคนนั้นคิดว่า
ทุกอย่างง่ายไปหมด ทำผิดเดี๋ยวนายก็ยกโทษให้ เลยไม่มีบทเรียน
ไม่มีการปรับปรุงตัว เสียด้วยกันทั้งสองฝ่าย”

ฟังนางสาวแะอย่างขมขื่นนิดๆแล้ว ทิวต์ทพอเข้าใจได้ ชีวิต
ของศุภามย์นั้นถูกกดขี่ถูกเอาเปรียบมาตลอด ตั้งแต่เด็ก พ่อแม่
มีหล่อนกับคุสิสราพี่สาวแค่สองคน แต่เป็นลูกสาวที่แตกต่างกันราว
ฟ้ากับเหว

คุสิสราสวย เก่ง คล่องแคล่ว กล้าหาญ ทำอะไรถูกใจพ่อแม่

ไปหมด

ผิดกับศุภราภรณ์ที่หน้าตาธรรมดา ไม่เก่ง ชี้อลาด ใจอ่อน ทำอะไรก็เอะอะๆ ไม่ถูกใจผู้ใหญ่เอาเสียเลย

พอโตเป็นสาว พี่สาวแม่มจะมีปัญหาเรื่องรักผู้ชายผิดคนไปบ้าง แต่ก็ถูกจับแต่งงานไปกับเศรษฐีใหญ่ผู้มีอิทธิพลที่สุดของจังหวัด ส่วนน้องสาวแต่งงานกับเจ้าของร้านอาหารไทยในอเมริกา ศุภราภรณ์ย้ายตามสามีไปอยู่เมืองนอก แต่ไม่ได้มีชีวิตหรูหราอะไร สามีหล่อนได้ร้านอาหารเพราะเป็นมรดก แต่ทำเท่าไรก็ไม่รุ่งเพราะตัวเธอไม่ถนัดบริหารงาน หญิงสาวเองตอนแรกๆก็ใจอ่อน ยอมบ้าง หยวนบ้าง แม่ครัวกับคนเสิร์ฟโกงเงินก็โกรธ พอเขามานั่งร้องไห้ร้องไห้ให้หล่อนก็สงสาร เอาผิดไม่ลง ยอมให้คนรอบข้างเอาเปรียบมาตลอด เพราะคิดว่าทำดีกับเขา...เขาก็จะทำดีกับเราตอบแทน

แต่ในความเป็นจริงศุภราภรณ์ไม่ได้ความดีอะไรตอบแทนเลย ตั้งแต่ท้องอั้นนยช ธุรกิจของครอบครัวก็ซบเซา เมื่อลูกคลอด ร้านอาหารของหล่อนกับสามีถูกปิดเพราะปัญหาด้านสาธารณสุข หญิงสาวต้องกัดฟันยอมรับความช่วยเหลือจากพี่สาวอย่างหลีกเลี่ยงไม่ได้

แม้จะได้เงินจากสุภิสรามาก่อนใหญ่ แต่ชีวิตไม่ได้ดีขึ้นเลย ยังคงลุ่มๆดอนๆเปิดร้านและปิดร้านอยู่สองสามหน กระทั่งสามีหล่อนถูกโจรที่บุกเข้าปล้นร้านแทงตายเมื่ออั้นนยชอายุได้สิบขวบ หญิงสาวแทบไม่เหลืออะไรเลย ต้องขายร้านให้ 'เพื่อน' ไปในราคาถูกอย่างไม่มีทางเลือก ต้องปากกัดตีนถีบโดยที่คนที่หล่อนเคยทำดีด้วยไม่เคยสนใจหรือยื่นมือช่วยเหลือ แถมถ้ามีจังหวะหรือโอกาสยังวนเวียนคอยตอดนิตตอดหน้อยเอาเปรียบเสียด้วยซ้ำ

น้ำสาวของทิวต์จึงเรียนรู้บทเรียนชีวิตด้วยตัวเอง หล่อนทำงานทุกอย่างเพื่อเลี้ยงลูกชายคนเดียวพร้อมกับพัฒนานิสัยให้แข็ง

ขึ้น กระด้างขึ้น มีแนวโน้มไม่น้อยที่ศุภรรมย์คนใหม่จะประสบความสำเร็จในชีวิต แต่โชคร้ายที่เมื่อนั้นยชยางค์เข้าวัยรุ่น เขามีปัญหากับเพื่อนและครูที่โรงเรียนอย่างรุนแรง อารมณ์ร้อน ใช้กำลังมากกว่าจะตัดสินด้วยเหตุผล มีทางเป็นไปได้ว่าเขาอาจจะเข้าร่วมกลุ่มกับพวกแก๊งเด็กเอเชียที่ก่อปัญหาไปทั่วละแวกนั้นได้ง่ายๆ ศุภรรมย์จึงตัดสินใจหอบหิ้วลูกชายบากหน้ากลับมาขออาศัยในบุญพี่สาวและพี่เขยที่เมืองไทย

ทรงพลไม่รังเกียจอะไรเพราะชีวิตเขารุ่นอยู่กับธุรกิจจนแทบไม่ได้ใส่ใจเรื่องราวต่างๆในบ้านอยู่แล้ว ศุภริสาจึงให้น้องสาวเป็นแม่บ้านให้ แต่เป็นเหมือนในนามเท่านั้น เพราะการตัดสินใจส่วนใหญ่ยังอยู่ที่ศุภริสาทั้งนั้น

ศุภรรมย์เจียมเนื้อเจียมตัว ดูแลบ้าน ลูกชายและคนในครอบครัวศุภริสารอบอย่างเต็มที่และทำได้ดีด้วย แต่ที่ยังเหมือนไม่เต็มที่เท่าไรในตอนแรกเพราะคนในบ้านยังนึกดูแคลนว่าหล่อนก็แค่ ‘คนมาอาศัย’ ไม่ใช่เจ้าของบ้านหรือเจ้านายจริงๆ จึงทำตามบ้างไม่ทำตามบ้าง กระทั่งพี่สาวมาจากไปกะทันหัน หญิงสาวจึงรับหน้าที่แม่บ้านเต็มตัวจริงๆ มีการปรับเปลี่ยนอะไรมากมาย จัดการกับบรรดาคนในบ้านอย่างเข้มงวด

บางเรื่อง...หัวใจที่ชินกับการปล่อยบ้างด่าบ้างตามอารมณ์ของมารดาคิดว่าน่าสาวดูจนถึงเข้าขั้นใจดำเหมือนกัน แต่สุดท้ายเขาก็ต้องยอมรับว่าบ้านสะอาดสะอ้าน มีระเบียบและพร้อมสรรพทุกอย่างกว่าสมัยมารดาเขาเป็นนายหญิงของบ้านจริงๆ

ชายหนุ่มพักอยู่ในห้องครัวใหญ่ ชมโทรทัศน์ กินของว่างที่จัดเตรียมไว้กับด้อมเครื่องด้อมที่มีแอลกอฮอล์ไปแก้วหนึ่ง รอจนมันใจว่าบ่าวสาวน่าจะเข้าไปในห้องบอลรูมเรียบร้อยแล้วจึงเปิดประตูออกมา

ตั้งใจว่าจะค่อยๆ เลียงช้างงานทางประตูข้าง แต่เพียงแค่ว่าทำออกมา
จากห้อง ความสนใจเขาก็สะดุดอย่างแรง

ผู้หญิงคนหนึ่ง...

ไม่ใช่ผู้หญิงธรรมดา แต่เป็นสาววัยยี่สิบเศษที่ชวนมองไม่น้อย
หล่อหน้าไม่ใช่คนสวยจัดเหมือนวรรณิต แต่สะดุดตาอย่างร้ายกาจ
ทั้งรูปหน้าไข่ที่เครื่องเคราคุมเข้ม ผิวสีเข้ม ผมน้ำเงินทรวนเป็นมวย
เล็กๆ ติดกับช่อดอกไม้สีแดง อวดให้เห็นต้นคอและเนินความ
บอบบางของไหล่ เรือนร่างที่สมลัดส่วน...อย่างมาก...นั้นซ่อนแบบ
เปิดมากปิดน้อยในเสื้อสายเดี่ยวสีแดงสด ตัวเสื้อเป็นผ้าจลุลาย
ดอกไม้...ดอกไม้ที่เขาไม่เคยนึกชอบ...ล้นหลาม แต่มันกลับดูดีเมื่ออยู่
บนตัวหล่อหน้า ยิ่งเมื่อมองผ่านเนื้อลูกไม้เห็นเนื้อสาววบแวม ส่วน
ท่อนล่างนั้นเป็นกระโปรงยาวเข้ารูปสีขาว แนบไปกับลำตัวและขยับ
ไหวเสียดสายทุกก้าวอย่าง

และหล่อหน้าขยับตัวอยู่ตลอดเวลา เดินกลับไปที่กลับมาหน้าลิฟต์
ด้วยท่าทางเหมือนตัดสินใจอะไรไม่ตก

สัญชาตญาณเตือนเขาว่าอย่าสนใจแม่สาวแปลกหน้าและเข้าไป
ในห้องบอลรูมเสีย แต่สัญชาตญาณอีกอย่าง...อย่างที่ไม่ต้องใช้สมอง
มากนัก...กลับทั้งผลักและดันเขาให้ตรงไปหาหญิงสาว หล่อหน้าไม่ทัน
ระวังตัวจึงแทบสะดุ้งเมื่อทิวทัศน์เข้าไปทักว่า

“มีอะไรให้ผมช่วยไหมครับ คุณผู้หญิง”

ดวงตาสีดำสนิทดูอย่างเหลือเชื่อเบิกกว้างขึ้น สีหน้าในตอน
แรกคือปฏิเสธ ก่อนจะเปลี่ยนเป็นจดจำได้

“คุณนั่นเอง!” น้ำเสียงหล่อหน้าบอกแว่โล่งใจอย่างเห็นได้ชัด

ครึ่งในสมองเตือนลั่นให้เขาถอย ผู้หญิงที่ทำท่าดีอกดีใจมาก
เกินเมื่อเห็นหน้าเขาไม่ใช่เรื่องที่ดีแน่ๆ แต่เขาเขาไม่ขยับ แถมปาก

เจ้ากรรมยังถาม

“นี่เราเคยรู้จักกันหรือครับ”

